

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-152/18-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlangi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Z., društvo s ograničenom odgovornošću za obavljanje komunalnih djelatnosti, Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 30. svibnja 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/116, urbroj: 401-01/03-18-04 od 12. ožujka 2018.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika poništena je točka 1. rješenje trgovačkog društva Z. d.o.o., klasa: 363-01/17-06/834, urbroj: 238-119-09/17-02 od 12. prosinca 2017. i predmet vraćen na ponovni postupak. Poništenom točkom 1. prvostupanjskog rješenja odbijen je zahtjev za pristup informacijama D. L. u dijelu zatražene informacije o novozaposlenim radnicima sa njihovim kvalifikacijama, nazivom radnog mjesta za razdoblje od 1. siječnja 2013. do 1. siječnja 2017. temeljem članka 23. stavak 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.).

U tužbi protiv osporenog rješenja tuženika tužitelj navodi da je korisnik prava na pristup informacijama tijekom 2017. godine podnio 4 do 9 zahtjeva za pristup informacijama što čini 44,44% podnesenih zahtjeva uz istovremeno podnošenje istih zahtjeva V. i o. Z. d.o.o. Podnositelj informacije je jedan od cca 18.500 korisnika usluga tijela javne vlasti te jedini korisnik usluga koji osporava pravo na naplatu usluga tijela javne vlasti zbog čega je tužitelj prisiljen pokretati ovršni postupak koji se zbog izjavljivanja prigovora nadalje vode kao parnični postupci. Neovisno o pravu

na pristup informacijama nesporno je da se radi o korisniku usluga koji ne plaća izvršene usluge tijelu javne vlasti. Suprotno načelu međusobnog poštovanja i suradnje u odnosu na tijelo javne vlasti i radnike istog koristi kvalifikacije tijela javne vlasti i njihovih radnika na način da se iste omalovažava, vrijeđa i ne poštuje temeljeno ljudsko dostojanstvo osobe. Smatra da je postupanjem podnositelja zahtjeva motivirano i uvjetovano te u vremenskoj korelaciji sa sudskim postupcima tijela javne vlasti protiv njega, te da je način obraćanja i oslovljavanja suprotan načelu međusobnog poštovanja i suradnje iz članka 9a Zakona o pravu na pristup informacijama. Nadalje, u odnosu na obrazloženje u pogledu članka 16. stavak 3. istog Zakona, navodi da Zakon o transparentnosti tokova javnih sredstava kao niti provedbeni pravilnici nisu odredili što su to javna sredstva te prema kojem kriteriju se ista određuju. Prema stajalištu revizora tužitelja sredstva tužitelja ne smatraju se javnim sredstvima, tužitelj je trgovačko društvo koje ostvaruje prihode iz obavljanja i naplate registriranih tržišnih djelatnosti bez obzira što se nalazi u vlasništvu JLS, međutim, ne financira se iz proračuna JLS niti Proračuna Republike Hrvatske. Predlaže da Sud osporeno rješenje poništi.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je tužitelj postupio po osporenom rješenju i u ponovnom postupku donio rješenje od 6. travnja 2018., kojim je udovoljeno zahtjevu D. L. za davanje informacija, te mu je rješenje i dostavljeno. Poziva se na odredbu članka 54. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi te ističe da se prema podacima iz sudskog registra osnivači/članovi tužitelja su Grad Z., Općina B.₁, Općina P., Općina M. G., Općina L., Općina D. i Općina B.₂, pa obzirom da su navedene jedinice lokalne samouprave osnivači prvostupanjskog tijela proizlazi da se radi o vlasništvu građana tih jedinica lokalne samouprave te slijedom navedenog i o javnim sredstvima bez obzira što je tužitelj društvo s ograničenom odgovornošću koje ostvaruje prihode iz obavljanja i naplate registriranih djelatnosti. Navodi da se tužitelj ne financira iz proračuna jedinice lokalne samouprave niti Proračuna Republike Hrvatske nisu relevantni s obzirom na to da su osnivači tužitelja navedene jedinice lokalne samouprave te je tužitelj obvezan obavljati svoju djelatnost odgovorno, učinkovito i transparentno u odnosu prema osnivačima, a time podredno, i prema građanima jedinice lokalne samouprave. U drugostupanjskom postupku tužitelj je dostavio upisnik o zahtjevima, postupcima i odlukama o ostvarivanju prava na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacije za 2017. godinu, preslike svih zahtjeva žalitelja tijekom 2017. te izvješće o provedbi Zakona o pravu na pristup informacijama za 2017., te je utvrđeno da je u upisniku upisano 9 zahtjeva (zaključno sa zahtjevom žalitelja od 27. studenog 2017.) te da je žalitelj podnio dva zahtjeva za pristup informacijama i dva zahtjeva za dopunu informacije. Tuženik je utvrdio da zahtjev žalitelja nije voluminozan te da isti ne može predstavljati opterećenje za tužitelja na način da bi rješavanje žaliteljevog zahtjeva opterećivalo rad i redovno funkcioniranje tužitelja. Tuženik u drugostupanjskom postupku obrazložio da se radi o informacijama o raspolaganju javnim sredstvima koja moraju biti dostupna javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Podaci o zaposlenima u tijelima javne vlasti poput imena i prezimena, stručne kvalifikacije, njihovog radnog mjesta i opis poslova te podaci o bruto plaćama predstavljaju podatke od javnog interesa, dakle, kada se informacija odnosi na javnu potrošnju ona je automatski dostupna javnosti ukoliko ne predstavlja klasificirani podatak. Predlaže da Sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Zainteresirana osoba D. L., nije dostavio odgovor na tužbu, iako je istu uredno zaprimio.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Tuženik je osporeno rješenje kojim je poništio rješenje prvostupanjskog tijela doneseno pozivom na odredbu članka 23. stavak 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama, donio

pozivom na odredbu članka 16. stavak 3. a u vezi članka 6. istog Zakona, s obrazloženjem da informacije o raspolaganju javnim sredstvima moraju biti dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, da se osobe zaposlene u tijelu javne vlasti financiraju iz javnih sredstava pa stoga javni podaci o zaposlenima u tijelima javne vlasti poput imena i prezimena, stručne kvalifikacije, njihovog radnog mjesta i opisa poslova te podaci o bruto plaćama predstavljaju podatke od javnog interesa. Ukazuje da kada se informacija odnosi na javnu potrošnju, ona je automatski dostupna javnosti ukoliko ne predstavlja klasificirani podatak. Također, obrazlaže da se u konkretnom slučaju ne može konstatirati voluminoznost sadržaja žaliteljevog konkretnog zahtjeva za pristup informacijama jer žalitelj u predmetnoj dopuni zahtjeva traži za isti period kvalifikaciju i naziv radnog mjesta na kojem su zaposleni novozaposleni radnici, što ne može predstavljati opterećenje za tijelo javne vlasti na način da bi rješavanje žaliteljevog zahtjeva opterećivalo rad i redovno funkcioniranje tijela javne vlasti.

Iz spisa predmeta, dostavljenog uz odgovor na tužbu, proizlazi da je predmetom ovoga postupka zahtjev za dopunu zatražene informacije koja se odnosi na kvalifikacije i naziv radnih mjesta novozaposlenih radnika za razdoblje od 1. siječnja 2013. do 1. siječnja 2017. godine. Također proizlazi da je prvostupanjsko tijelo po zahtjevu zainteresirane osobe dostavilo istom imena i prezimena novozaposlenih radnika i druge podatke za razdoblje od 1. siječnja 2013. do 1. siječnja 2017., a prvostupanjskim rješenjem od 12. prosinca 2017. pod točkom II. je udovoljio zahtjevu za kvalifikacijama i nazivom radnih mjesta zaposlenih radnika za period od 1. siječnja do 1. lipnja 2017.

Prvenstveno se ističe da Sud nalazi pravilnim ocjenu tuženika da kvalifikacija i naziv radnog mjesta radnika tužitelja predstavljaju podatke od javnog interesa i trebaju biti dostupne javnosti budući je tužitelj tijelo javne vlasti (članak 5. stavak 1. točka 2. naprijed navedenog Zakona) pa je pravno neodlučan prigovor tužitelja kako prihode ostvaruje poslovanjem na tržištu, jer to ni na koji način ne utječe na činjenicu da se radi o trgovačkom društvu čiji su osnivači i članovi jedinice lokalne samouprave i koji obavlja djelatnost kao javnu službu utemeljenu na načelu javnosti rada (članak 2. stavak 1. i stavak 2. alineja 4. Zakona o komunalnom gospodarstvu -Narodne novine, broj 36/95., 109/95., 21/96., 70/97., 128/99., 57/00., 129/00., 59/01., 26/03., 82/04., 110/04., 178/04., 38/09., 79/09., 153/09., 49/11., 90/11., 144/12., 56/13., 94/13., 153/13., 147/14. i 36/15.).

Nadalje, pravilno je tuženik utvrdio da u konkretnom slučaju dopuna informacija kakva je zatražena ne predstavlja opterećenje za tijelo javne vlasti na način da bi opterećivalo rad i redovno funkcioniranje tijela javne vlasti jer se radi o dopuni već dane informacije o zaposlenim djelatnicima tužitelja i to u odnosu na njihovu kvalifikaciju i naziv radnog mjesta. Tuženik je naime utvrdio da se već ranije dana informacija o novozaposlenim radnicima tužitelja sastoji od tri stranice teksta, a u predmetnoj stvari se radi o dopuni iste, a iz upisnika za 2017. godinu proizlazi da je zainteresirana osoba podnijela dva zahtjeva za pristup informacijama i dva zahtjeva za dopunu informacije.

Također, pravilno je tuženik obrazlaže da za predmetnu stvar nisu relevantni prigovori, koje tužitelj ponavlja i u tužbi, koji se odnose na sudske sporove koje tužitelj vodi protiv ovdje zainteresirane osobe vezano uz naplatu usluga tužitelja, kao i neprimjerenu komunikaciju zainteresirane osobe s djelatnicima tužitelja jer isto nije predmetom ovog postupka koji se provodi sukladno mjerodavnim odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Cilj ovoga Zakona u smislu članka 3. je omogućavanje i osiguranje ostvarivanja Ustavom Republike Hrvatske zajamčenog prava na pristup informacijama, kao i na ponovnu uporabu informacija fizičkim i pravnim osobama putem otvorenosti i javnosti djelovanja tijela javne vlasti, pa navedeni prigovori

nisu od utjecaja na drugačije rješenje ove stvari.

S obzirom na sve navedeno, Sud nalazi da prigovori tužitelja u tužbi nisu odlučni niti od utjecaja na zakonitost osporenog rješenja tuženika te nije našao osnove osporeno rješenje poništiti, slijedom čega je odlučeno kao u izreci presude pozivom na odredbu članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.).

U Zagrebu 30. svibnja 2018.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.